

DIN PARTEA CONDUCERII ȘCOLII

În anul 2007, în care am pășit de curând, vă dorim să întâlniți și să fiți însoțiți de sănătate și fericire. Calea spre împliniri să vă fie ușoară, iar cu bunătatea și norocul să fiți împreună călători pe drumul vieții. La mulți ani cu bucurii!
Urându-vă mult succes la olimpiadele care bat la ușă, vom continua serialul început în numărul 16 al revistei.

EPISODUL III, serial european **CUM A APĂRUT UNIUNEA EUROPEANĂ**

Aspirația spre o Europă unită este veche; îngropați în praful istoriei necunoscute și al uitării nedrepte, mult mai bătrâni decât ne-am fi putut aștepta, îi regăsim pe primii părinți ai acestei idei.

Conflictele care au atras instabilitate, moarte și schimbări în balanța puterii în Europa de-a lungul secolelor au făcut ca mulți să propună unificarea - sau măcar evoluția unui sistem comun de guvernare - ca mijloc de a atinge pacea.

Primii care au îmbrățișat aceasta idee trăiau în Evul Mediu, epocă în care creștinismul, feudalismul și autoritățile ierarhice (Sfântul Imperiu Roman de Națiune Germană și Papa) erau pilonii principali ai sistemului. Acești precursori erau motivați, pe de o parte, de ideea că o „Europă Creștină Unită” era esențială pentru renașterea statului național german, iar pe de altă parte, de nesiguranța care exista în acele timpuri în Europa, din cauza amenințării otomane..

Peste secole, Napoleon I mărturisea, ca argument al campaniilor sale: „Unul dintre marile mele gânduri a fost concentrarea popoarelor, aceleași din punct de vedere geografic, fărâmițate de politică și de revoluții. Am vrut să fac din ele un corp de națiuni. Ar fi fost începutul, iar sfârșitul ar fi fost reuniunea acestor corpuri naționale într-un corp universal, **Asociațiunea Europeană**... În această situație s-ar fi găsit cele mai multe șanse de a introduce peste tot o unitate de coduri, de principii, de opinii, de sentimente, de vederi, de interese. Un cod european, o curte de casație europeană, o monedă unică, aceleași legi, toate râurile navigabile pentru toți, sfârșitul războaielor, **pacea lumii**. Fiecare să se simtă pretutindeni ca la el acasă. Atunci, poate, ar fi fost permis să visăm la marea familie europeană.”

În 1849, scriitorul francez Victor Hugo, la Congresul Internațional pentru Pace de la Paris, vorbea despre momentul în care toate națiunile continentului se vor uni într-o societate supremă și vor forma o frăție a Europei: „Va veni o zi în care voi, francezi, ruși, italieni, englezi, germani, voi, toate națiunile continentului, fără să vă pierdeți calitățile distincte și glorioasa voastră individualitate, veți fonda împreună o unitate superioară și veți constitui fraternitatea europeană”.

După primul război mondial, ideile și preocupările pentru unificarea Europei au fost frecvent evocate. Adunarea Societății Națiunilor a adoptat, de exemplu, în 1930, o rezoluție care hotăra crearea Comisiei de Studiu pentru Uniunea Europeană. Inițiativa a aparținut Ministrului de Externe al Franței, Aristide Briand, care a fost desemnat și Președinte al Comisiei.

Deși ideea creării UE a intrat în impas, din cauza crizei internaționale și a evoluției evenimentelor pe continent, în timpul celui de-al doilea război mondial, în octombrie 1942, Winston Churchill a rostit celebrele cuvinte: „Oricât de departe poate părea azi acest obiectiv, eu am speranța fermă că familia europeană va acționa într-o uniune strânsă în cadrul Consiliului Europei. Aștept și doresc crearea Statelor Unite ale Europei, unde va fi posibilă orice călătorie fără obstacole. Sper să văd economia Europei studiată într-un tot unitar. Sper să văd un Consiliu care să grupeze, poate, 10 națiuni, printre care fostele Mari Puteri...”.

Sfârșitul celui de-al doilea război mondial a lăsat în urma lui o Europă distrusă din punct de vedere material, frământată de puternice crize politice și divizată, prin "Cortina de fier", în două mari blocuri: Est și Vest. În acest context, a apărut un puternic curent orientat spre o politică internațională care:

1. să oprească o eventuală a treia conflagrație mondială,

2. să consolideze Europa din punct de vedere economic (față de SUA și URSS). Astfel, după război, au fost create o serie de organizații la nivel internațional și regional-european, având caracter politic, militar sau economic.

Neînțelegerile dintre Europa de Est și cea de Vest s-au adâncit prin crearea celor două blocuri militare: **NATO (1949)** și țările semnatare ale **Tratatului de la Varșovia (1955)**. A urmat o perioadă care a intrat în istorie sub denumirea de „**Război rece**”, încheiată abia la începutul anilor '90. Cele două părți ale Europei divizate - Vestul și Estul - au urmat și în domeniul economic cursuri diferite.

În anul **1949**, șapte țări din estul Europei (URSS, Bulgaria, Ungaria, Polonia, România, Cehoslovacia și fosta R.D.Germană) au semnat acorduri de ajutor reciproc (**CAER**). Cu timpul, aceste acorduri s-au extins și în afara granițelor Europei, ajungând până la Cuba.

Pe de altă parte, la **9 mai 1950**, Ministrul francez de Externe, Robert Schuman, a prezentat un plan, conceput împreună cu Jean Monnet, prin care Franța și Germania hotărau să pună în comun rezervele de cărbune și oțel și invitau celelalte țări ale Europei să li se alăture. **Planul Schuman** a devenit realitate la **18 aprilie 1951**, prin semnarea la Paris, de către **șase țări** (Belgia, Franța, Italia, Luxemburg, Olanda și R.F.Germania) a Tratatului instituind Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului - **CECO**.

La **25 martie 1957**, prin Tratatul de la Roma, aceleași șase state membre au decis înființarea Comunității Economice Europene - **CEE**, o piață unică a produselor și serviciilor, precum și a Comunității Europene pentru Energie Atomică - **EURATOM**.

Progresul economic evident al Comunității Economice Europene a determinat Marea Britanie să solicite, în mai 1967, aderarea sa la Comunitate. Marea Britanie a fost urmată de Danemarca, Irlanda și Norvegia. Această procedură de aderare, începută în anul 1970, s-a finalizat prin semnarea Tratatului de aderare la Comunitățile Europene de către 3 dintre cele 4 state care au depus cerere: **Marea Britanie, Danemarca și Irlanda. Norvegia** a refuzat, prin referendum, să devină stat membru al Comunităților. Tratatul a fost semnat la Bruxelles, la 22 ianuarie 1972 și a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1973.

Grecia, stat asociat încă din 1961 la CEE, a solicitat, la rândul său, să devină stat membru, în ciuda diferențelor de nivel economic, Tratatul de aderare a Greciei la UE a fost semnat la Atena, la 28 mai 1979 și a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1981.

(continuare în pagina 13)